

Parc de Can Rafart

Vilassar de Dalt

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Entre la Riera de Targa, el carrer Rafart i el Torrent d'en Lloveres
Alçada: 124

Coordenades:

Latitud: 41.51899
Longitud: 2.3608
UTM Est (X): 446666
UTM Nord (Y): 4596570

Classificació

Número de fitxa: 08214-271
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia: Zona d'interès
Estat de conservació: Bo
Protecció: Inexistent
Accés: Fàcil
Ús actual: Social
Titularitat: Pública
Titular: Ajuntament de Vilassar de Dalt (Pl. de la Vila, 1 - 08339)
Fitxes associades:
[Can Rafart](#)
[Pineda de Can Rafart](#)
Autoria de la fitxa: Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dt., 03/02/2015 - 01:00

Descripció

Havia format part de les terres de la casa que li dona nom, recuperades per la ciutadania per a usos lúdics, socials i culturals l'any 1998. La finca disposa de tres accessos: el meridional, per l'Avinguda de Sant

Sebastià condueix directament el visitant davant la casa i està presidit per un barri de dues fulles de ferro forjat. L'accés septentrional, pel carrer Rafart, està emmarcat per una portalada de dues fulles de fusta amb la coberta de teules vidrades en blau, a dues aigües. L'accés de ponent, per la Riera de Targa s'ha obert recentment per l'adequació de l'espai a parc públic.

La major part de la zona inferior és un espai pla de terra utilitzat per actes de Festa major, festivals, mercats i altres activitats que necessitin un gran espai neutre. Al costat separat per un petit talús hi ha una zona d'esbarjo amb coberta de gespa, i un llac artificial envoltat parcialment per canyes de bambú amb una font d'aigua al centre. Destaca l'eix principal de la finca amb una avinguda de til·lers i tarongers.

En aquest punt, una gran superfície arbrada comunica amb l'àrea superior. L'espècie arbòria més representativa d'aquest petit bosc, és el pi blanc (*Pinus halepensis*) alternant amb alguna alzina (*Quercus ilex*), avets i una olivera (*Olea europaea*). A pocs metres d'ella, per sota d'uns exemplars de pi blanc es pot veure la base d'una premsa de vi.

Un cop situats a l'alçada de la casa, davant de la façana principal es conserva l'era, actualment de terra. Per la banda de la façana ubicada al nord-est hi ha tota una zona enjardinada on a més a més del pi blanc destaquen margalls, troanes, llorers, un castanyer bord (*Aesculus spp.*) i pruneres vermelles (*Prunus cerasífera*), que confereixen una gran bellesa ornamental. En aquesta zona hi trobem jocs infantils i unes pistes de petanca. També hi ha un garrofer (*Ceratonia siliqua*). Al seu costat hi ha una mola de granit d'un antic trull.

Destaquen com elements ornamentals dues cadires amb respatlles, tallades directament a la volta de soca de dos pins i un banc de forja, col·locat el 10 de juliol de 1999 en record dels 50 anys de la generació del 49.

Observacions:

Els horaris d'obertura són:

d'abril a octubre de 8 a 22h

de novembre a març de 9 a 19.30 h

Història

Els orígens de Can Rafart s'han de buscar a l'antic mas Riera (del Pou), capbrevat al segle XIV com un domini del castell de Vilassar. La família Riera està documentada des de l'any 1229 per Dolça de Riera. En aquest mas va néixer Salvador Riera, domèstic del virrei de Sardènia, Alfons d'Erill, que l'any 1623 portà les relíquies dels Sants Màrtirs a Vilassar. El germà i la germana d'en Salvador contrauen matrimoni amb un fill i una filla del mas Rafart de Cabrils. Des d'aquell moment es produeix el canvi de denominació de mas Riera per mas Rafart que ha perdurat fins avui.

A principis del segle XVIII, hereta el mas en Francesc de Bassols i Rafart, conseller quart de Barcelona en representació de l'estament dels mercaders (169-99), fabricant de teles i prohoms de la causa austriacista en la Guerra de Successió. Mor durant el setge i després de la capitulació, els seus béns, inclòs el mas, són confiscats.

A principis del segle XIX, Can Rafart i Can Vehil de la Serra formen una única finca que a principis del segle XIX és adquirida per la família de Can Bruguera.

Josep de Bruguera Alemany, entre els anys 1888 i 1891 transforma l'antic mas i li dona l'aspecte actual. Mitjançant un vitalici atorgat per la darrera propietària de la família Bruguera, passa a mans del que aleshores era alcalde de Barcelona, Josep Maria de Porcioles i Colomer.

L'any 1998, l'Ajuntament compra la propietat a la Caixa de Barcelona, com entitat creditora de la família Porcioles i la reforma com equipament municipal que acull diverses entitats.

Bibliografia

BENITO Pere (1996). Notes històriques dels elements del patrimoni arquitectònic del Pla especial i Catàleg artístic i ambiental de Vilassar de Dalt.

BENITO Pere (2006). Vilassar de Dalt, un poble de futur. Ajuntament de Vilassar de Dalt.

Enllaços d'interès:

<http://www.poblesdecatalunya.cat/element.php?e=2324>

